

16.8. 2020; 10. neděle po svaté Trojici; písně 138.161.627.505.486

Introit

2 Před tvým svatým chrámem klaním se a tvému jménu děkuji, že miluješ a že věrný jsi, zes i svou pověst převýšil tím, co jsi zaslíbil.

(Žalm 138,2)

1. čtení

1 Slovo, které Jeremiáš dostal od Hospodina: 2 „Postav se do brány Hospodinova chrámu a volej tam tato slova: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni z Judy, kteří se těmito branami přicházíte klanět Hospodinu! 3 Tak praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Napravte své cesty a své jednání, a já vás tu nechám žít. 4 Přestaňte spoléhat na klamně řeči – pryč: „Hospodinův chrám, Hospodinův chrám, Hospodinův chrám!“ 5 Jedině pokud napravíte své cesty a své jednání – pokud se mezi sebou budete řídit právem, 6 pokud přestanete vykořisťovat přistěhovalce, sirotky a vdovy, pokud přestanete na tomto místě prolévat nevinnou krev a nebudete už k vlastní škodě následovat cizí bohy – 7 pak vás tu nechám žít, v té zemi, kterou jsem dal vašim otcům od věků až na věky. 8 Jen se podívejte! Vždyť na ty klamně řeči spoléháte marně! 9 Copak můžete krást, vraždit, cizoložit, křivě přísahat, pálit kadidlo Baalovi, následovat cizí neznámé bohy 10 a pak si přijít stoupnout přede mě v tomto domě, který se nazývá mým jménem, a prohlásit: „Jsme spaseni“? To abyste mohli páchat všechny ty ohavnosti? 11 To se podle vás tento dům, který se nazývá mým jménem, stal doupětem lupičů? Jenže já to dobře vidím, praví Hospodin. 12 Jen si zajděte do Šíla, na místo, kde jsem kdysi nechal přebývat své jméno, a podívejte se, co jsem s ním kvůli zkaženosti svého lidu Izraele udělal! [1] 13 Zatímco jste páchali všechny ty zločiny, praví Hospodin, já jsem k vám mluvil. Znovu a znovu jsem k vám mluvil, ale vy jste neposlouchali. Volal jsem vás, ale vy jste neodpovídali. 14 S tímto domem, který se nazývá mým jménem a na který se spoléháte, s tímto místem, které jsem dal vám i vašim otcům, proto udělám totéž, co jsem udělal se Šílem. 15 Vás pak od sebe zapudím, jako jsem zapudil všechny vaše bratry, celé pokolení Efraim!“ [2]

(Jeremjáš 7,1-15)

2. čtení

*41 Když už byl blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče
42 a řekl: „Kdybys poznalo v tento den^(y) i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím.
(y) var: aspoň v tento svůj den
43 Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevrou ze všech stran.
44 Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil^(z).“ (z) ř: čas svého navštívení
45 Když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali,*

(Lukáš 19,41-45)

Sestry a bratří vítám vás v dnešní 10. neděli po svaté Trojici. Tématem této neděle je vztah k Izraeli, vztah křesťanů k vyvolenému lidu. 10. neděle po Trojici je vlastně takovým středem v období po svaté Trojici.

Zabýváme se my naším vztahem k Izraeli, k vyvolenému lidu, máme potřebu se vyrovnávat s tím, že, co se týče víry v Krista, vycházíme právě z Židovské tradice a dál ji utváříme, přetváříme. Asi se to až tak neřeší. Neboť křesťanská tradice existuje již několik tisíc let a jde si svojí cestou, i když díky Bohu, stále čteme písmo Starého zákona a snažíme se na ně nezapomenout, snažíme se nechat jimi ovlivnit. Snad nezapomínáme na desatero, které dal Bůh Izraelcům skrze Mojžíše. Snažíme se nezapomínat na Hospodina, který vyvádí z domu otroctví a vede svůj lid do Země zaslíbené, která oplývá mlékem a medem, je tam vše potřebné a všeho dost.

Snad nezapomínáme tak jako neměl zapomínat Izrael, že není sám na světě, že nakonec nebude ani sám v zaslíbené zemi, bude se tam stýkat s jinými pronárody a může mu to být ku prospěchu, ale také se bude muset bránit, aby nebyl sveden k modloslužbě. Vyvolený lid si měl také uvědomit, že v Zemi zaslíbené najde mnohé věci, které on nezasadil, nepostavil a přece je bude moci užívat ve svůj prospěch. A především si měli dát pozor na to, aby nezapomněli na to, že sami byli otrocky a žili v nesvobodě a vyvedl je Hospodin.

Lid vyvolený často zapomínal a také to mělo své důsledky, následky. A jak je to s námi? Nezapomínáme mi náhodou také na Boha a na Krista, nezapomínáme náhodou i my na své kořeny, kořený národní a především kořeny víry?

Pán Ježíš přichází k Jeruzalému a pláče nad ním, Pán Ježíš se dá do pláče, je pohnut lítostí, smutkem. Je mu líto, že lidé bydlící v tomto městě nejsou schopni poznat, co vede k pokoji. Myslím si, že když Pán Ježíš pohlédne na mnohá města i u nás, tak zapláče a plakat asi bude velmi dlouho. Neboť kolik nepokoje, neklidu a nenávisti je v našich městech. Kolik beznaděje v lepší budoucnost a kolik strachu je často v našich srdcích a očích. A tento strach a tato bez naděje nás ovlivňuje všechny. Bojíme se toho, co bude, A často hledáme viníky, své nepřátelé, hledáme nějaké rychlé a snadné řešení pro nás. Je snadné najít viníky, které za všechno můžou.

Nacisté rychle našli viníky, své nepřátelé, které je třeba zlikvidovat. A mnozí se přidali, mnozí se nechali zavléct do nenávisti vůči druhým lidem, nechali si namluvit, že stačí je odstěhovat, odvléct je do pracovních táborů, neboť oni nepracují, a bude jim (těm dobrým, s tou správnou barvou pleti) všem lépe. Nepochopili a nepoznali nic tito lidé. Ani my dnes nechápeme nic, když si myslíme, že stačí někoho někam odstěhovat, zavřít ho až zčerná. Je snadné křičet na druhé a rozbíjet okna a ploty a cítit se jako oběť. Co vede k pokoji?

Přemýšlel jsem nad tím, co vede skutečně k pokoji, a myslím si, že je to víra v Krista. Ale nestačí pouze slovy říci, já věřím v Pána Ježíše Krista a přitom zůstat nezasažen Ježíšovou láskou k druhým lidem. Musíme se nechat zasáhnout Kristovou láskou k jiným i k divným lidem, nemocným, k hříšníkům, k boháčům i farizeům. Zdá se mi, že jedině síla Kristovi lásky dokáže v nás vzbudit pokoj, v nás probudit lásku a úctu k druhým lidem bez rozdílu.

I když se spoléháme, a právem, na Boží milosrdenství, spoléháme se na Ježíšovu smrt jako na smírčí oběť za naše hříchy, jako na akt smíření mezi Bohem a námi lidmi z pouhé Boží milosti a lásky k nám, přesto je důležité jak žijeme, jak myslíme, jak jednáme a na čem tedy stavíme (a jak stavíme). Slova proroka Jeremiáše platím i nám „*Napravte své cesty a své skutky a nechám vás přebývat na tomto místě.*“ Tedy každý dobrý skutek (i když se vám třeba vymstí, nevyplatí) je vždy dobrým skutkem, který má svoji cenu a činí nás lepšími lidmi a přibližuje nás k druhým lidem a tedy i k samotnému Bohu.

Často hledáme jiné cesty, jak si zajistit něco. Jak si zajistit budoucnost, jak se ochránit před zkázou. Jeremiáš říká Judejcům nemyslete si, že stačí třikrát říci formuli je to chrám Boží a myslet si, že Bůh nedospustí, aby chrám v Jeruzalémě padl do rukou nepřátel a vy s ním, jenom proto, že si myslíte, že je to příbytek boží. Je důležité, podstatné jak žijete jak se chováte k sobě navzájem a také k druhým. Je důležité zda činíte bezpráví nebo naopak usilujete o právo a spravedlnost.

Nemůžeme si Boha ničím zavázat, žádným činem, žádným rituálem, ničím, tedy ani křtem, ani modlitbou. A přece křest má své důležité a nezastupitelné místo v naší víře. Vyjadřujeme tím právě naši důvěru v Hospodina i svoji odevzdanost Hospodinu, též i odhodlání chodit po stezkách Božích spolu se svými dětmi.

Ať chceme nebo ne, tak je důležité zda je naše srdce čisté nebo ne, a pokud nebude tak nám nejspíš nepomůže nic, ani naše zbožnost, neboť ta bude pouze přetvářkou, divadlem, ale Boha neoklame.

AMEN